

РЕШЕНИЕ

№ 26715

гр. София, 07.08.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав, в
публично заседание на 29.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **11450** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Д. П. В., ЕГН: [ЕГН], от [населено място], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №24-4635-000143/10.08.2024г. по чл.171, т.1, б. “б” от ЗДвП, издадена от полицейски инспектор към Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи Б. /ОДМВР Б./, Районно управление П. /РУ П., с което на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед за прилагане на ПАМ е неправилна и незаконосъобразна, а твърдяното нарушение – недоказано. Според изложените доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, АУАН е издаден при неизяснена фактическа обстановка. Според жалбоподателя, административният орган е следвало да се увери, че същият е отказал предоставяне на биологична проба за токсикохимично изследване и чак след това да издаде АУАН. Твърди, че дописаният на ръка в АУАН издаден Талон за медицинско изследване № 0175641, не му е връчен. Иска отмяна на наложената принудителна мярка.

В съдебно заседание, жалбоподателят чрез процесуалния си представител адв. К., поддържа жалбата. Становище по същество излага в подробни писмени бележки. Претендира разноски.

Ответникът - полицейски инспектор към Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи Б., не се явява и не се представлява

Административен съд София – град, III –то отделение, 60-ти състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С атакуваната в настоящото производство Заповед № 24-4635-000143/10.08.2024 г., издадена от издадена от полицейски инспектор към Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи Б., РУ П. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но не за повече от 18 месеца на Д. П. В.. Било отнето СУМПС № [ЕГН].

За да постанови атакуваната заповед, административният орган е приел въз основа на съставен АУАН сер. GA № 1088284/10.08.2024 г. от Д. Д. на длъжност старши полицаи в ОДМВР Б., РУ П., за нарушение на чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП – водачът на МПС отказва да му бъде извършена проверка с техническо средство Алкотест дрегер 7510 с фабричен номер ARPL 0248 за установяване употребата на алкохол в кръвта. В АУАН е посочено, че при извършена проверка на 10.08.2024 г. в 03:25 часа в [населено място], [улица] срещу номер 9, с посока на движение към [улица], Д. П. В., ЕГН: [ЕГН], управлявал лек автомобил марка „Ф.“, модел „П.“, с рег. [рег.номер на МПС], собственост на Б. З., като при извършена проверка е отказал да му бъде извършена проба за употреба на алкохол с техническо средство „Дрегер“ с фабричен номер APRL 0248. АУАН е подписан от жалбоподателя без възражения /л.7, прилож./.

На водача е издаден Талон за медицинско изследване № 0175641 /л.17, прилож./, връчен му в 04:00 часа на 10.08.2024 г., с който до 45 минути от връчването на талона да се яви за даване на кръвна проба в ФСМЛ- П.. Водачът В. е подписал талона за изследване. Липсват доказателства за извършено изследване.

В оспорената заповед е изложена идентична фактическа обстановка с тази в АУАН, като е прието, че е Д. В. е отказал проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта, което е безспорно и доказано и не е изпълнил предписание за изследване с доказателствен анализатор и за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химико лабораторно изследване за установяване на алкохол в кръвта му, с което виновно в нарушил чл.174, ал.3, пр.1 от ЗДвП.

По делото е разпитан свидетелят Б. Г. Д..

Свидетелят Д. в съдебно заседание заяви, че през лятото на 2024 година били в П. на почивка заедно с Д.. Въпросната вечер, в която му била извършена проверка, били излезли навън. Разходили се, вечеряли и той се прибрал в хотела. Жалбоподателят му се обадил същата вечер, за да го уведоми, че му извършват проверка за алкохол. Свидетелят споделя, че веднага след обаждането отишъл при него на място. Там видял полицейски автомобил и полицаи, които говорили с жалбоподателя. Спомня си, че Д. отказал проба с дрегер, защото искал да даде кръвна проба. Спомня си, че след като разбрали къде трябва да се отиде, свидетелят придружил жалбоподателя и на вратата ги посрещнало медицинско лице. Д. казал, че идва да даде кръвна проба за алкохоли подал някакъв документ. Медицинското лице им съобщило, че трябва да бъде придружен от полицейски служител, след което излезли отвън да изчакат полицаите. Чакали около 40-50 минути. След като дошли полицаите, казали на жалбоподателя, че е минало времето за даване на проба. Свидетелят си спомня, че личната карта не била в жалбоподателя при пристигане в медицинското заведение. Спомня си, че полицаите му я върнали след като отишли при тях пред медицинския център. Споделя също, че полицаят казал на медицинско лице, че няма да дава никой кръв, защото са минали 45 минути, така както е указано в талона за изследване.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визирани в чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Предмет на настоящото съдебно производство е индивидуален административен акт - Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по реда на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Предвидените в чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП правни последици не представляват административни наказания, а принудителна административна мярка /ПАМ/. По смисъла на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, поради което те са от вида на преустановяващите ПАМ. По своето правно естество заповедта за налагане на ПАМ е отежняващ индивидуален административен акт и се регулира от нормите на АПК.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б "а", т. 6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представената по делото Заповед № 513з-4922 от 13.06.2022 г. на директора на СДВР е видно, че към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспореният вид.

Заповедта е обективизирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. В същата са посочени както правни, така и фактически основания за издаването ѝ. За да приложи процесната принудителна мярка, административният орган е приел от фактическа страна, което се установява от всички доказателства по делото и е безспорно, че водачът Д. П. В., ЕГН: [ЕГН] е управлявал лек автомобил марка „Ф.“, модел „П.“, с рег. [рег.номер на МПС] на посочената дата и час и е отказал да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта, с което е нарушил чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП.

Нормата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП предвижда временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца. Допълнено е, че при наличие на медицинско изследване от кръвна проба по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

От събраните писмени доказателства безспорно се установява, че В. е управлявал описаното

МПС. От доказателствата, в частност съставеният АУАН с доказателствена сила съгл. чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, се установява и наличието на втората предпоставка – същият е отказал да даде качествена проба с техническо средство, както и е отказал да даде кръвна проба.

Съобразно хипотезата на чл. 12. 1 от НАРЕДБА № 1 ОТ 19 ЮЛИ 2017 Г. ЗА РЕДА ЗА УСТАНОВЯВАНЕ КОНЦЕНТРАЦИЯТА НА АЛКОХОЛ В КРЪВТА И/ИЛИ УПОТРЕБАТА НА НАРКОТИЧНИ ВЕЩЕСТВА ИЛИ ТЕХНИ АНАЛОЗИ /Наредбата/ Медицинското изследване се извършва от лекар, медицинска сестра, акушерка или фелдшер, съответно лекарски асистент.

Съобразно ал. 2 от Наредбата Лицето по ал. 1, което извършва медицинското изследване, и лицето, което взема пробата за химическо или химико-токсикологично лабораторно изследване, ако то е различно, са длъжни да се уверят в самоличността на изследваното лице чрез документ за самоличност.

Съгласно ал. 3 - В случаите, когато лицето не се придружава от служители на МВР и липсва документ за самоличност, медицинско изследване не се извършва и не се вземат проби за химическо или химико-токсикологично лабораторно изследване.

Според ал. 4 от Наредбата В случаите по ал. 3 се приемат показанията на техническото средство или теста, с което е установена концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози. В протокола за медицинско изследване като причина за неизвършване на изследването се отразява обстоятелството по ал. 3.

Безспорно е по делото, че жалбоподателя не е придружаван от полицейски служител и то законосъобразно, поради факта, че полицейския орган има това задължение, само когато е установена концентрация на алкохол в кръвта над 1,2 на хиляда съобразно изискването на чл. 7 ал.1 от Наредбата. В конкретния случай няма извършена проба, поради отказ на жалбоподателя. Събраните доказателства по делото опровергават свидетелските такива дадени в хода на съдебното производство.

Съгласно Чл. 7, ал. 1 от Наредбата: Когато с техническо средство е установена концентрация на алкохол над 1,2 на хиляда, полицейски орган съпровожда лицето до мястото за извършване на установяване с доказателствен анализатор или на медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване.

Жалбоподателя безпрепятствено е могъл да даде кръвна проба, но не го е сторил. Не може да се приеме и че неизвършването на лабораторна проба е поради липса на лична карта. Ако имаше подобно обстоятелство, то би било отразено в протокола за медицинско изследване.

Съгласно чл. 12, ал.1 от Наредбата Медицинското изследване се извършва от лекар, медицинска сестра, акушерка или фелдшер, съответно лекарски асистент. Съгласно ал. 3 - В случаите, когато лицето не се придружава от служители на МВР и липсва документ за самоличност, медицинско изследване не се извършва и не се вземат проби за химическо или химико-токсикологично лабораторно изследване.

А съобразно хипотезата на ал.4: В случаите по ал. 3 се приемат показанията на техническото средство или теста, с което е установена концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози. В протокола за медицинско изследване като причина за неизвършване на изследването се отразява обстоятелството по ал. 3.

Няма извършено медицинско изследване, нито е съставен протокол, в който да е отразена причина за неизвършване на изследването и да е отразено обстоятелството по чл. 12, ал.3 от Наредбата.

В талона за медицинско изследване не са отразени обстоятелства, които да ограничават и лишават жалбоподателя да даде кръвна проба. Не е съставян и издаван и протокол за медицинско изследване, в който да е отразено като причина за неизвършване на изследването обстоятелство по чл. 12, ал. 3 от Наредбата. В тази връзка показанията на свидетеля не се подкрепят от

писмените доказателства по преписката и съда не ги приема за удостоверяващи нарушение на полицейския орган при организацията за медицинско изследване. Не са налични доказателства, които безспорно да установяват обективна невъзможност или документален проблем жалбоподателя да е бил в невъзможност да извърши медицинско изследване.

Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК доказателствената тежест лежи върху административния орган. Той трябва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в административния акт и дали са изпълнени законовите изисквания при издаването му.

Наличието на отказ да се направи проба, което е безспорно се установява и от отразеното в АУАН нарушение, извършено от В., на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, предвиждащ административно наказание за водач, който откаже да бъде изпробван за алкохол с техническо средство, а както бе посочено АУАН има обвързваща доказателствена сила съгл. чл. 189, ал. 2 ЗДвП.

Нормата на чл. 171 от ЗДвП е императивна, следователно административният орган няма право на преценка относно прилагането на съответната принудителна административна мярка. Същият действа в условията на обвързана компетентност и задължително следва да приложи мярката, защото преценката относно прилагането на която и да е от изчерпателно изброените в нея принудителни административни мерки, е направена от законодателя при създаване на самата правна норма. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171 т. 1 (каквито са наложени в конкретния случай) и т. 2а се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица, т. е. с издаването на индивидуален административен акт, който от своя страна подлежи на самостоятелно обжалване.

От приложените доказателства се установява нарушение по чл. 171, т. 1, б "б" от ЗДвП. Административният орган е действал при обвързана компетентност и налагането на предвидената в закона ПАМ не подлежи на преценка при реализиране на предпоставките за това.

Представените с административната преписка писмени доказателства, обсъдени по-горе, водят до извод за наличие на предпоставките на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, поради което същата се явява законосъобразно наложена. Заповедта е мотивирана, като съгл. ТР № 16 от 31.03.1975 г. на ВС няма пречка мотивите да се намират и в други документи от преписката. При това положение съдът приема, че са били налице основания за издаване на обжалваната заповед. Следва да се посочи, че административният орган е действал при обвързана компетентност и налагането на предвидената в закона ПАМ не е подлежала на преценка при реализиране на предпоставките за това, т.е. прилагането на принудителната административна мярка, с оглед установените факти по делото, е било задължително.

Поради изложеното съдът намира, че оспорената ЗППАМ е постановена в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, визирана в чл. 22 от ЗАНН, връзка с чл. 171, ал. 1 от ЗДвП. Целта на конкретната ПАМ е да осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановяват административните нарушения. ПАМ не е санкция и тежестта на ПАМ не може да се съобразява с тежестта на нарушението, затова и законодателят е предвидил, че тя се прилага под прекратителното условие „до решаване на въпроса за отговорността“ на водача на МПС, но за не повече от 18 месеца, в случай, че произнасянето във връзка с отговорността по същество продължи повече от 18 месеца. Ако НП бъде отменено с влязло в сила съдебно решение преди изтичането

на 18 месеца, то и ПАМ ще отпадне автоматично, поради настъпване на прекратителното условие, свързано с действието ѝ.

По изложените съображения жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото се дължат разноски за ответника, но тъй като не са заявени и не са налице доказателства за извършване на разноски, съда не дължи произнасяне.

Така мотивиран, Административен съд София-град, III-то отделение, 60 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. П. В., ЕГН [ЕГН], от [населено място], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №24-4635-000143/10.08.2024г. по чл.171, т.1, б.“б” от ЗДвП, издадена от полицейски инспектор към Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи Б. /ОДМВР Б./, Районно управление П. /РУ П., с което на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване съгласно чл.172, ал.5 ЗДвП.

СЪДИЯ: